

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.]
Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

**RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
PÁTÁ SEKCE**

VĚC BENET PRAHA, SPOL. S R. O., proti ČESKÉ REPUBLICĚ
(stížnosti č. 33908/04, 7937/05, 25249/05, 29402/05 a 33571/06)

ROZSUDEK
ŠTRASBURK
24. února 2011

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.
Rozsudek je v autentickém anglickém znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC (www.echr.coe.int). Pořízený úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.*

Ve věci BENet Praha, spol. s r. o., proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení

Dean Spielmann, *předseda*,

Elisabet Fura,

Karel Jungwiert,

Boštjan M. Zupančič,

Ann Power,

Ganna Yudkivska,

Angelika Nußberger, *soudci*,

a Claudia Westerdiek, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 1. února 2011,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno pěti stížnostmi (č. 33908/04, 7937/05, 25249/05, 29402/05 a 33571/06) směřujícími proti České republice, které ve dnech 17. září 2004, 1. března 2005, 11. července 2005, 11. srpna 2005 a 15. srpna 2006 podala k Soudu společnost BENet Praha, spol. s r. o. („stěžovatelská společnost“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatelskou společnost zastupuje pan P. Klimeš, advokát působící v Praze. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

3. Stěžovatelská společnost zejména tvrdila, že bylo porušeno její právo na majetek podle článku 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě a její právo na spravedlivý proces podle článku 6 Úmluvy.

4. Dne 10. září 2007 předseda páté sekce rozhodl uvědomit o stížnostech vládu. Dále bylo rozhodnuto, že přijatelnost a odůvodněnost stížností budou projednány současně (článek 29).

SKUTKOVÝ STAV

I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

5. Stěžovatelka, BENet Praha, spol. s r. o., je společností s ručením omezeným založenou podle českého práva, se sídlem v Praze.

6. Mezi roky 1994 a 1997 obchodovala stěžovatelská společnost s feroslitinami.

7. V dubnu 2001 zahájily celní úřady proti stěžovatelské společnosti několik správních řízení za účelem ověření přesné výše celního dluhu (ve věci cla a DPH), který společnost zaplatila ve výše uvedeném období.

8. Současně bylo zahájeno trestní řízení proti osobě, která byla v uvedeném období jednatelem stěžovatelské společnosti, a to pro podezření z trestného činu zkrácení daně v

době, kdy byl jednatelem stěžovatelské společnosti. Podle vlády přesáhla škoda způsobená státu částku 200 000 000 Kč (7 770 000 €).

9. V rámci tohoto trestního řízení byla dne 24. dubna 2001 provedena prohlídka provozovny stěžovatelské společnosti. Byla zajištěna hotovost v různých měnách v celkové výši přibližně 20 000 000 Kč (770 000 €) a řada dokumentů jako například finanční spisy, účetní knihy a obchodní listiny. Podle stěžovatelské společnosti jí tyto dokumenty a většina hotovosti nebyly dosud vráceny.

10. Dne 25. a 27. dubna 2001 zajistily orgány činné v trestním řízení všechny prostředky stěžovatelské společnosti uložené na jejích pěti bankovních účtech pro podezření, že jsou výnosem z trestné činnosti bývalého jednatele. Na bankovních účtech stěžovatelské společnosti byly v té době vedeny finanční prostředky ve výši 98 458 516 Kč (3 786 866 €). Zajišťovací usnesení, která byla oznámena stěžovatelské společnosti dne 8. října 2001, nevymezila, které prostředky byly zajištěny ani do jaké výše. To bylo napraveno dne 28. listopadu 2001 pražským vrchním státním zástupcem, který změnil původní rozhodnutí doplněním částek, které mají být zajištěny. Současně zmrazil veškeré prostředky uložené k danému dni na účtech stěžovatelské společnosti, což zahrnovalo platby přijaté po dni 25. dubna 2001, respektive 27. dubna 2001. Na základě toho byly zajištěny prostředky stěžovatelské společnosti ve výši 101 909 105 Kč (3 919 580 €).

11. Souběžně s trestním vyšetřováním vedla správní celní a daňová řízení k vydání řady platebních výměrů stanovujících částku, kterou měla stěžovatelská společnost zaplatit. Jelikož veškeré její prostředky byly zmrazeny, stěžovatelská společnost požádala orgány činné v trestním řízení několikrát o zrušení zajištění, aby tato cla atd. mohla uhradit, bylo jí však vyhověno jen několikrát. Její odvolání neměla odkladný účinek vůči uvedeným výměrům s lhůtou splatnosti do třiceti dnů od jejich doručení. V důsledku toho byla společnost nucena vzít si úvěr, což bylo jedno z opatření přijatých za účelem překlenutí této situace a s cílem vyhnout se platební neschopnosti, jelikož byla na základě těchto výměrů povinna zaplatit částku ve výši celkem 55 000 000 Kč (2 115 385 €).

12. V letech 2004 a 2005 byly na základě opravných prostředků podaných stěžovatelskou společností veškeré platební výměry a další rozhodnutí přijatá daňovými a celními úřady, ukládající stěžovatelské společnosti úhrady cel atd., zrušeny jako nezákonné, a to buď nadřízenými orgány, nebo správními soudy. Daňové řízení bylo zastaveno a částky zaplacené stěžovatelskou společností na základě výměrů jí byly v důsledku toho vráceny.

13. Bývalý jednatel byl stíhán pro činy spáchané ve funkci jednatele stěžovatelské společnosti a v souvislosti s její obchodní činností. Dne 4. června 2009 byl bývalý jednatel Městským soudem v Praze zproštěn některých obvinění a dne 30. dubna 2010 Vrchní soud v Praze tento rozsudek potvrdil. Vyšetřování týkající se zbývajících obvinění zjevně stále probíhá. Během tohoto vyšetřování zajistily orgány činné v trestním řízení mimo jiné přes 100 000 stran listinných důkazů, vyslechly několik stovek svědků, včetně bezdomovců neznámého pobytu, jejichž jména stěžovatel údajně použil ve fingoovaných transakcích za účelem zkrácení cla a jiných poplatků, a požádaly o právní pomoc u příslušných orgánů v šestnácti státech.

Stížnost č. 33908/04

14. V prosinci 2001 Celní úřad Frýdek-Místek nařídil stěžovatelské společnosti uhradit clo ve výši 280 672 Kč (9 955 €).

15. V květnu a červnu 2002 Celní úřad Praha 4 nařídil stěžovatelské společnosti uhradit clo ve výši 3 361 940 Kč (119 242 €).

16. Dne 6. června 2002 vrchní státní zástupce vyhověl žádosti stěžovatelské společnosti o zrušení zajištění na částku 280 672 Kč.

17. Ve dnech 5., 17. a 21. června 2002 požádala stěžovatelská společnost vrchního státního zástupce o zrušení zajištění, aby mohla uhradit clo vyměřené v květnu a červnu 2002.

18. Dne 11. července 2002 vrchní státní zástupce tyto žádosti zamítl s poukazem na to, že uvedené výměry nenabýly ještě právní moci. Podle vrchního státního zástupce bylo předčasné rušit za takových okolností zajištění, jelikož takový krok by mohl být v rozporu se zájmy sledovanými orgány činnými v trestním řízení.

19. Stěžovatelská společnost se odvolala k vrchnímu soudu, který její stížnost dne 27. srpna 2002 zamítl.

20. Dne 18. listopadu 2002 podala stěžovatelská společnost ústavní stížnost, v níž namítala, že celní úřady, jakož i orgány činné v trestním řízení, zneužily zákona na její úkor, a tím porušily článek 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

21. V prosinci 2002 Ústavní soud vyzval protistrany v řízení, vrchní soud a vrchního státního zástupce, k předložení písemného vyjádření k ústavní stížnosti stěžovatelky podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu.

22. Vrchní státní zástupce nepředložil žádné vyjádření. Vrchní soud předložil písemné vyjádření, ve kterém odkázal na odůvodnění vlastního napadeného rozhodnutí. Vyjádřil názor, že by ústavní stížnost měla být odmítnuta. Toto vyjádření nebylo postoupeno stěžovatelské společnosti.

23. Ústavní soud dále požádal pražské vrchní státní zastupitelství, aby mu zaslalo trestní spis, v jehož rámci bylo provedeno zajištění. Ústavní soud si pořídil kopie relevantních dokumentů a ty byly založeny do spisu vedeného Ústavním soudem. Trestní spis byl následně dne 29. května 2003 vrácen státnímu zastupitelství.

24. Dne 22. května 2003 nahlédl do spisu vedeného Ústavním soudem tehdejší jednatel stěžovatelské společnosti. Následující den zaslal soudu dopis tohoto znění.

„Dne 22. května 2003 jsem při nahlížení do spisu zjistil, že spis by měl obsahovat devět listin [týkajících se trestního řízení] předložených pražským vrchním státním zástupcem ... [A]si devět listin přiložených k odpovědi pražského vrchního státního zástupce předložené na základě výzvy Ústavního soudu ze dne 5. prosince 2002 bylo odesláno dne 8. ledna 2003 ... a doručeno Ústavnímu soudu dne 9. ledna 2003.

V době, kdy jsem nahlížel do spisu, uvedených devět listin bylo někam zasláno ke konzultaci ... Žádám o laskavé stanovení jiného termínu, kdy bude možné nahlédnout do spisu včetně výše zmíněných listinných důkazů.“

25. V dopisu soudce Ústavního soudu ze dne 29. května 2003 bylo tehdejšímu jednatele stěžovatelské společnosti sděleno, nechť se obrátí přímo na vrchní státní zastupitelství, kterému byl dotčený spis vrácen. Stejným dopisem bylo zástupci stěžovatelské společnosti sděleno, že může kdykoli nahlédnout do spisu Ústavního soudu poté, co si dohodne návštěvu za tímto účelem s kanceláří soudu.

26. Dopisem ze dne 5. června 2003 tehdejší jednatel stěžovatelské společnosti požádal soudce Ústavního soudu o nápravu situace a o zajištění přístupu stěžovatelské společnosti k dotyčným listinám trestního spisu. Dne 1. července 2003 soudce odpověděl, že podle § 30 odst. 1 zákona o Ústavním soudu účastník řízení musí mít právního zástupce. Dále uvedl, že trestní spis není spisem Ústavního soudu, nýbrž podléhá trestnímu řádu, zejména § 65, který upravuje přístup k trestním spisům.

Dne 11. března 2004 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost stěžovatelské společnosti (sp. zn. II. ÚS 708/02). Zejména konstatoval:

„Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí o nevyhovění žádosti stěžovatelky, státní zástupce dospěl k závěru, že uvolnění zajištěných peněžních prostředků by mohlo ohrozit účel tohoto institutu trestního řízení. ... [Vrchní soud] se s vysloveným závěrem ztotožnil ... Jak poukázal ve svém vyjádření k ústavní stížnosti, v řízení o žádosti stěžovatelky nebyly zjištěny žádné skutečnosti, jež by umožňovaly učinit závěr, že předmětné zajištění finančních prostředků na účtu pro účely trestního řízení již není třeba.

V daném případě Ústavní soud nezjistil, že by orgány státní moci svými rozhodnutími zneužily zákon v neprospěch stěžovatelky a tím se dostaly do rozporu s elementárními požadavky spravedlnosti i s článkem 4 Listiny. Okolnost, že stěžovatelka nebyla se svou žádostí úspěšná, nelze proto samu o sobě považovat za porušení jejího práva na spravedlivý proces.“

27. Dne 18. března 2004 Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou další ústavní stížnost stěžovatelské společnosti týkající se rozhodnutí vrchního soudu, kterým byla odmítnuta další žádost stěžovatelské společnosti o částečné zrušení zajištění.

Stížnost č. 7937/05

28. V květnu a červnu 2002 Celní úřad Praha 2 nařídil stěžovatelské společnosti zaplatit clo ve výši 16 527 646 Kč (584 724 €).

29. Dne 20. srpna 2002 vrchní státní zástupce zamítl žádost stěžovatelské společnosti ze dne 23. července 2002 na částečné zrušení zajištění, aby mohla uvedenou částku uhradit.

30. Na žádost stěžovatelské společnosti prodloužil celní úřad lhůtu k zaplacení cla do 28. února 2003.

31. Dne 20. září 2002 stěžovatelská společnost znovu požádala vrchního státního zástupce o zrušení zajištění, aby mohla zaplatit celní poplatky vyměřené v květnu a červnu 2002. Její žádost byla nicméně státním zástupcem dne 23. října 2002 odmítnuta. Vrchní soud toto rozhodnutí dne 11. prosince 2002 potvrdil.

32. Dne 10. prosince 2002 a 10. února 2003 vrchní státní zástupce částečně zrušil zajištění na částku 16 527 645 Kč. Stěžovatelská společnost následně uhradila svůj celní dluh. Jelikož tak nicméně neučinila ve lhůtě, celní úřad jí vyměřil penále ve výši 232 423 Kč (8 223 €).

33. Dne 10. října 2002 vrchní soud zamítl stížnost stěžovatelské společnosti proti rozhodnutí vrchního státního zástupce ze dne 20. srpna 2002.

34. Dne 16. prosince 2002 stěžovatelská společnost podala ústavní stížnost proti zamítavému rozhodnutí vrchního soudu.

35. Na základě výzvy Ústavního soudu předložil vrchní soud písemné vyjádření, ve kterém odkázal na odůvodnění vlastního napadeného rozhodnutí. Vyjádřil názor, že by stěžovatelčina ústavní stížnost měla být odmítnuta. Toto vyjádření nebylo postoupeno stěžovatelské společnosti.

36. Ústavní stížnost byla Ústavním soudem dne 24. srpna 2004 odmítnuta jako zjevně neopodstatněná (sp. zn. I. ÚS 723/02).

Stížnost č. 25249/05

37. Dne 4. listopadu 2002 Celní úřad Mladá Boleslav vyměřil stěžovatelské společnosti clo ve výši 14 371 989 Kč (508,460 €).

38. Ve dnech 12. a 29. listopadu 2002 a 3. ledna 2003 Celní úřad v Kladně vyměřil stěžovatelské společnosti clo ve výši 1 219 922 Kč (43 159 €).

39. Dne 12. listopadu 2002 a 29. ledna 2003 stěžovatelská společnost požádala vrchního státního zástupce o zrušení zajištění, aby mohla zaplatit clo.

40. Dne 25. března 2003 vrchní státní zástupce rozhodl žádostem společnosti nevyhovět.

41. Dne 2. července 2003 vrchní soud zamítl stížnost stěžovatelské společnosti ze dne 2. dubna 2003 proti rozhodnutí vrchního státního zástupce, kterým bylo odmítnuto zrušení zajištění.

42. Dne 13. října 2003 stěžovatelská společnost podala ústavní stížnost, ve které namítala porušení článku 4 Listiny.

43. Na základě výzvy Ústavního soudu předložili vrchní soud a vrchní státní zástupce písemná vyjádření. Vyjádřili názor, že by stěžovatelčina ústavní stížnost měla být odmítnuta. Tato vyjádření nebyla postoupena stěžovatelské společnosti.

44. Dne 15. prosince 2004 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost stěžovatelské společnosti jako zjevně neopodstatněnou (sp. zn. I. ÚS 538/03).

Stížnost č. 29402/05

45. Dne 2. června 2003 vrchní státní zástupce rozhodl nevyhovět žádosti stěžovatelské společnosti ze dne 19. května 2003 o zrušení zajištění.

46. Dne 20. srpna 2003 vrchní soud na základě stížnosti stěžovatelské společnosti ze dne 9. června 2003 potvrdil zamítavé rozhodnutí státního zástupce.

47. Dne 11. listopadu 2003 stěžovatelská společnost podala ústavní stížnost, kterou napadala zmíněná rozhodnutí a namítala mimo jiné, že v rozporu s vnitrostátní právem přetrvává omezení jejích majetkových práv.

48. Na základě výzvy Ústavního soudu předložil vrchní soud písemné vyjádření, ve kterém odkázal na odůvodnění vlastního napadeného rozhodnutí. Vyjádřil názor, že by stěžovatelčina ústavní stížnost měla být odmítnuta. Toto vyjádření nebylo postoupeno stěžovatelské společnosti.

49. Její ústavní stížnost byla Ústavním soudem dne 9. února 2005 odmítnuta jako neopodstatněná (sp. zn. IV. ÚS 585/03).

Stížnost č. 33571/06

50. Dne 25. května 2004 požádala stěžovatelská společnost vrchního státního zástupce o zrušení zajištění jejích prostředků, přičemž především tvrdila, že uhradila všechny celní dluhy.

51. Dne 16. prosince 2004 státní zástupce tuto žádost odmítl, když konstatoval, že existuje důvodné podezření, že dotčené prostředky pocházejí z trestné činnosti obviněného jednatele.

52. Dne 23. prosince 2004 se stěžovatelská společnost odvolala k vrchnímu soudu.

53. Dne 21. února 2005 vrchní soud v zásadě souhlasil s tím, že dlouhotrvající zajištění prostředků by mohlo představovat nepřiměřený zásah do majetkových práv, takovou nepřiměřenost však neshledal ve věci stěžovatelské společnosti, a proto její stížnost zamítl.

54. Dne 26. července 2005 stěžovatelská společnost podala ústavní stížnost k Ústavnímu soudu, přičemž namítala nepřiměřenou dobu trvání zajištění svých prostředků.

55. Na základě výzvy Ústavního soudu předložil vrchní soud a vrchní státní zástupce písemná vyjádření. Vrchní soud navrhl, aby ústavní stížnost stěžovatelky byla zamítnuta. Vrchní státní zástupce podal podrobné informace o několika aspektech trestního řízení. Zabýval se rovněž otázkou doby trvání zajištění, přičemž zdůraznil rozsah a složitost vyšetřování a potřebu zahraniční spolupráce. Taktéž vrchní státní zástupce navrhl, aby

stížnost byla zamítnuta. Tato vyjádření byla zaslána stěžovatelské společnosti v září 2005. Stěžovatelská společnost reagovala zasláním dopisu, který obdržela od Ministerstva financí a který obsahoval ujištění, že všechny peníze zadržované celními úřady budou stěžovatelské společnosti vráceny. Dopis rovněž obsahoval omluvu ministerstva za problémy vyplývající ze složitého případu stěžovatelské společnosti.

56. Dne 13. ledna 2006 Ústavní soud znovu požádal vrchního státního zástupce, aby soud informoval o stádiu, do kterého vyšetřování dospělo, a kdy lze očekávat jeho dokončení. Dne 20. ledna 2006 vrchní státní zástupce předložil soudu odpověď v rozsahu jednoho odstavce, ve kterém uvedl, že již odpovědělo téměř všech šestnáct států, od nichž byla vyžádána pomoc, přičemž se předpokládá, že tyto státy zašlou požadované materiály do dubna 2006. Dále informoval soud, že uzavření vyšetřování očekává v polovině roku 2006 a že je vysoce pravděpodobné, že všechny obviněné osoby budou postaveny před soud. Toto vyjádření nebylo postoupeno stěžovatelské společnosti.

57. Dne 9. února 2006 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou (sp. zn. III. ÚS 394/05). Konstatoval, že zajištění prostředků bylo přiměřené s ohledem na složitost vyšetřování, a v této souvislosti přiložil velkou váhu ujištění vrchního státního zástupce, že vyšetřování bude v témže roce dokončeno.

Následný vývoj

58. Dne 30. ledna 2008 Ústavní soud konstatoval porušení práva na majetek společnosti Benet Czech, spol. s r. o., která byla ve stejné situaci jako stěžovatelská společnost. Ústavní soud konstatoval, že doba trvání zajištění, více než šest let, byla nepřiměřená, a narušila tedy spravedlivou rovnováhu mezi obecným zájmem na potírání závažných trestných činů a ochranou práv stěžovatelské společnosti. Stěžovatelská společnost proto podala novou žádost o zrušení zajištění svých bankovních účtů, přičemž poukázala na uvedené rozhodnutí Ústavního soudu.

59. Dne 6. března 2008 vrchní státní zástupce zrušil zajištění bankovních účtů stěžovatelské společnosti, přičemž konstatoval, že uvedené závěry Ústavního soudu se vztahují i na stěžovatelskou společnost.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

Zákon o Ústavním soudu (zákon č. 182/1993 Sb.)

60. Dle § 30 odst. 1 musí být navrhovatel v řízení před Ústavním soudem zastoupen advokátem.

61. Ustanovení § 32 stanoví, že účastníci a vedlejší účastníci jsou oprávněni se vyjádřit k ústavní stížnosti, dávat podání Ústavnímu soudu, nahlížet do spisu (s výjimkou protokolu o hlasování), činit si z něho výpisy a opisy, navrhopvat důkazy, účastnit se ústního jednání ve věci, a být přítomni při jakémkoli dokazování.

62. Podle § 48 provádí Ústavní soud důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu. Rozhoduje, které z navrhovaných důkazů je třeba provést, a může provést i jiné důkazy, než jsou navrhovány. Provedením určitého důkazu mimo ústní jednání může pověřit jednotlivého soudce. Může též o provedení určitého důkazu požádat jiný soud. Všechny soudy, orgány veřejné správy a jiné státní orgány poskytují Ústavnímu soudu na jeho žádost pomoc při opatřování podkladů pro jeho rozhodování. O každém důkazu provedeném mimo ústní jednání se sepíše zápis, který podepíše soudce, zapisovatel a ostatní zúčastněné osoby. Výsledky takto prováděného dokazování je třeba při ústním jednání vždy sdělit.

63. Ustanovení § 49 odst. 1 stanoví, že za důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit skutkový stav, zejména výslech svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů a právnických osob, listiny, ohledání, jakož i výslech účastníků.

Trestní řád (zákon č. 141/1961 Sb., ve znění účinném v rozhodné době)

64. Orgány činné v trestním řízení posuzují předběžné otázky, které se v řízení vyskytnou, samostatně; je-li tu však o takové otázce pravomocné rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu, jsou orgány činné v trestním řízení takovým rozhodnutím vázány, pokud nejde o posouzení viny obviněného.

65. Ustanovení § 42 zakotvuje oprávnění zúčastněné osoby. Stanoví, že tomu, jehož věc byla zabrána nebo podle návrhu má být zabrána, musí být poskytnuta možnost, aby se k věci vyjádřil; může být přítomen při hlavním líčení a veřejném zasedání, činit při nich návrhy, nahlížet do spisů v souladu s § 65 a podávat v případech tímto zákonem stanovených opravné prostředky.

66. Ustanovení § 65 upravuje nahlížení do spisů. První odstavec mimo jiné stanoví, že obviněný, poškozený a zúčastněné osoby, jejich obhájci a zmocněnci mají právo nahlížet do spisů, s výjimkou protokolu o hlasování a osobních údajů svědka podle § 55 odst. 2, činit si z nich výpisky a poznámky a pořizovat si na své náklady kopie spisů a jejich částí. Jiné osoby tak mohou činit se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu, jen pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv.

67. Ustanovení § 79a upravuje zajištění peněžních prostředků na účtu u banky. Nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že peněžní prostředky na účtu u banky jsou určeny ke spáchání trestného činu nebo k jeho spáchání byly užity nebo jsou výnosem z trestné činnosti, může předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán rozhodnout o zajištění peněžních prostředků na účtu.

68. Podle § 79a odst. 3 jestliže zajištění peněžních prostředků na účtu pro účely trestního řízení již není třeba nebo zajištění není třeba ve stanovené výši, orgán činný v trestním řízení uvedený v odstavci 1 zajištění zruší nebo je omezí. Policejní orgán k takovému rozhodnutí potřebuje předchozí souhlas státního zástupce.

69. Podle § 79a odst. 4 má majitel účtu, jehož peněžní prostředky na účtu byly zajištěny, právo kdykoliv žádat o zrušení nebo omezení zajištění. O takové žádosti musí státní zástupce neodkladně rozhodnout.

70. Ustanovení § 79 odst. 5 stanoví, že proti rozhodnutí podle odstavců 1, 3 a 4 je přípustná stížnost.

71. Podle § 145 odst. 2 lze stížnost opřít o nové skutečnosti a důkazy.

72. Podle § 149 odst. 4 záleží-li vada usnesení v tom, že některý výrok chybí, může nadřízený orgán, aniž vysloví zrušení napadeného usnesení, buď sám je doplnit, anebo uložit orgánu, proti jehož rozhodnutí stížnost směřuje, aby o chybějícím výroku rozhodl nebo neúplný výrok doplnil.

Zákon o správě daní a poplatků (zákon č. 337/1992 Sb.)

73. Ustanovení § 48 odst. 12 stanoví, že odvolání proti rozhodnutí přijatému ve správním řízení při správě daní a poplatků nemá odkladný účinek, nestanoví-li zvláštní zákon jinak.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. SPOJENÍ STÍŽNOSTÍ

74. Soud konstatuje, že stížnosti č. 33908/04, 7937/05, 25249/05, 29402/05 a 33571/06 mají totožný předmět a že byly podány stejnou stěžovatelskou společností. Je tedy namístě v souladu s článkem 42 jednacího řádu Soudu uvedené věci spojit.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 1 PROTOKOLU Č. 1 K ÚMLUVĚ

75. Stěžovatelská společnost namítá, že zajištěním jejích bankovních účtů, jejích obchodních listin a hotovosti byla porušena její majetková práva podle článku 1 Protokolu č. 1, který zní

„Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.

Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut.“

76. Vláda toto tvrzení popírá.

A. K přijatelnosti

1. Vyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy

a) Zajištění obchodních listin a hotovosti

77. Soud konstatuje, že vnitrostátní řízení, která souvisejí s předmětnými stížnostmi a ve kterých byla vydána napadená rozhodnutí Ústavního soudu, se týkala výlučně zajištění bankovních účtů stěžovatelské společnosti. Pokud jde o zajištění obchodních listin a hotovosti, stěžovatelská společnost nevyužila všech dostupných prostředků, zejména nepodala v této věci stížnost k Ústavnímu soudu. Tato část stížností je tedy nepřijatelná z důvodu nevyčerpání všech vnitrostátních prostředků nápravy ve smyslu článku 35 odst. 1 Úmluvy a musí být prohlášena za nepřijatelnou v souladu s článkem 35 odst. 4 Úmluvy.

b) Zajištění bankovních účtů

78. Vláda tvrdí, že stížnost je předčasná, neboť v době jejího podání byla u Ústavního soudu projednávána ústavní stížnost stěžovatelské společnosti směřující proti zajištění.

79. Stěžovatelská společnost s tímto tvrzením nesouhlasí.

80. Soud opakuje, že stěžovatel je povinen vyčerpat jen takové prostředky nápravy, které mají vztah k tvrzenému porušení a které jsou zároveň dostupné a dostačující. Existence takových prostředků nápravy musí být dostatečně jistá nejen teoreticky, ale také v praxi. Pokud tomu tak není, postrádají tyto prostředky požadovanou dostupnost a účinnost. Kromě toho, po stěžovateli, který vyčerpal prostředek nápravy, jenž je zjevně účinný a dostatečný, není možno požadovat, aby se pokoušel využít rovněž prostředky, které jsou dostupné, ale pravděpodobně již nebudou úspěšné (viz *T. W. proti Maltě* [velký senát], č. 25644/94, § 34, 29. dubna 1999).

81. Soud konstatuje, že pokud jde o zajištění a jeho dobu trvání do dne 9. února 2006, což je datum vydání posledního napadeného rozhodnutí Ústavního soudu ve věci

předmětných stížností, stěžovatelská společnost využila běžné opravné prostředky proti zajištění, konkrétně požádala o jeho zrušení a následná zamítavá rozhodnutí napadla v souladu s vnitrostátním právem u soudů, včetně Ústavního soudu. V tomto smyslu stěžovatelská společnost vyčerpala vnitrostátní prostředky nápravy (viz *Benet Czech, spol. s r. o., proti České republice*, č. 31555/05, § 25, 21. říjen 2010). Pokud jde o pokračování zajištění po uvedeném datu, Soud konstatuje, že stěžovatelská společnost opět požádala státního zástupce o zrušení zajištění a zamítavá rozhodnutí opět napadla u soudů. Námitky stěžovatelské společnosti týkající se tohoto období byly zaregistrovány jako stížnost č. 38354/06 a nebudou v rámci předmětných stížností projednávány.

82. Soud proto odmítá námitku vlády, že stěžovatelská společnost nevyčerpala vnitrostátní prostředky nápravy.

2. Pravidlo šesti měsíců

83. Vláda tvrdí, že stížnosti č. 33908/04 a 7937/05 byly podány po lhůtě. Stěžovatelská společnost s tímto tvrzením nesouhlasí.

84. Ohledně stížnosti č. 33908/04 Soud konstatuje, že tato stížnost zahrnuje námitky proti dvěma rozhodnutím Ústavního soudu, vydaným dne 11. března, resp. dne 18. března 2004. Rozhodnutí uvedené na prvním místě bylo doručeno právnímu zástupci stěžovatelské společnosti dne 19. března 2004, rozhodnutí uvedené na druhém místě dne 24. března 2004. Formulář stížnosti obsahující námitky ve vztahu k rozhodnutí uvedenému na prvním místě byl podán Soudu faxem dne 17. září 2004 a zaslán běžnou poštou dne 20. září 2004. Formulář stížnosti obsahující námitky ve vztahu k rozhodnutí uvedenému na druhém místě byl podán Soudu faxem dne 23. září 2004 a následně byl zaslán běžnou poštou, kterou Soud obdržel dne 27. září 2004.

85. Soud připomíná, že běh šestiměsíční lhůty stanovené článkem 35 odst. 1 Úmluvy je obecně přerušen prvním dopisem stěžovatelů sdělujícím úmysl podat stížnost a obsahujícím určitou indikaci povahy uplatněných námitek. Takový první dopis může být zaslán faxem za podmínky, že originál je následně podán poštou (např. *Manitaras a další proti Turecku* (rozh.), č. 54591/00, § 35, 3. červen 2008). Datum doručení faxu musí být proto považováno za datum podání. Stěžovatelská společnost tedy šestiměsíční lhůtu dodržela.

86. Ohledně stížnosti č. 7937/05 Soud konstatuje, že rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. srpna 2004 bylo doručeno právnímu zástupci stěžovatelské společnosti dne 2. září 2004. Stížnost byla podána faxem dne 1. března 2005. Následně Soud obdržel originál formuláře stížnosti zasláný běžnou poštou dne 2. března 2005. Soud tedy uzavírá, že i tato stížnost byla podána ve lhůtě šesti měsíců.

87. Soud konstatuje, že námitky týkající se zajištění bankovních účtů na poli článku 1 Protokolu č. 1 ve všech pěti stížnostech nejsou zjevně neopodstatněné ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Dále konstatuje, že nejsou nepřijatelné ani z jiného důvodu. Musí proto být prohlášeny za přijatelné.

B. K odůvodnění

88. Stěžovatelská společnost v předmětných stížnostech tvrdí, že zajištění jejích prostředků uložených na jejích bankovních účtech trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, že vyšetřování bylo orgány nepřiměřeně protahováno a že orgány nepředložily žádné důkazy odůvodňující zajištění.

89. Vláda uznává, že k zásahu do majetkových práv stěžovatelské společnosti došlo, současně však tvrdí, že byl nezbytný v zájmu účinného potírání organizovaného zločinu a že byl přiměřený tomuto cíli. Vláda poukazuje zejména na možnost stěžovatelské společnosti

kdykoli požádat státní orgány a soudy o ukončení zajištění, dále pak tvrdí, že doba trvání zajištění byla nezbytná s ohledem na složitost a rozsah vyšetřování.

90. Soud připomíná, že článek 1 Protokolu č. 1, který v podstatě zaručuje právo na majetek, obsahuje tři pravidla. První, které je vyjádřeno v první větě prvního odstavce a je obecné povahy, stanoví základní princip pokojného užívání majetku. Druhé pravidlo v druhé větě téhož odstavce upravuje zbavení majetku a stanoví pro ně určité podmínky. Třetí, obsažené ve druhém odstavci, uznává právo smluvních stran Úmluvy mimo jiné upravit užívání majetku v souladu s obecným zájmem. Druhé a třetí pravidlo, která se týkají zvláštních případů zásahu do práva na pokojné užívání majetku, přitom musejí být vykládána ve světle obecného principu zakotveného v prvním pravidle (viz *Immobiliare Saffi proti Itálii* [velký senát], č. 22774/93, § 44, ESLP 1999-V).

91. Stěžovatelská společnost neupřesňuje, které pravidlo by mělo být použito. Vláda tvrdí, že zajištění bylo důvodné v souladu s třetím pravidlem.

92. Soud konstatuje, že zajištění mělo pro stěžovatelskou společnost za následek nemožnost disponovat s příslušnými částkami na svých bankovních účtech. Soud proto souhlasí s vládou, že zajištění představovalo úpravu užívání majetku a že se na věc vztahuje odstavec 2 článku 1 Protokolu č. 1 (viz *Atanasov a Ovcharov proti Bulharsku*, č. 61596/00, § 74, 17. ledna 2008).

93. Soud připomíná, že každá úprava užívání majetku ze strany orgánu veřejné moci by měla být v souladu se zákonem (viz *Iatridis proti Řecku* [velký senát], č. 31107/96, § 58, ESLP 1999-II).

94. Stěžovatelská společnost popírá zákonnost zajištění, přičemž tvrdí, že české předpisy umožňují orgánům činným v trestním řízení zajistit pouze vymezené částky finančních prostředků, proto byla zajišťovací usnesení ze dne 25. dubna 2001 a 27. dubna 2001 nezákonná. Vláda nesouhlasí s tímto tvrzením, přičemž tvrdí, že počáteční vada zajišťovacích usnesení byla napravena vrchním státním zástupcem dne 28. listopadu 2001, jenž tak mohl učinit na základě § 149 odst. 4 trestního řádu. Stěžovatelská společnost na to odpovídá, že vrchní státní zástupce mohl použít této metody pouze k zajištění finančních prostředků na účtech ke dni 25., resp. 27. dubna 2001, a pokud jde o finanční prostředky přijaté později, státní zástupce byl povinen vydat nové rozhodnutí.

95. Soud v první řadě uvádí, že není povolán přezkoumávat zákonnost zajištění před 28. listopadem 2001, jelikož předmětné stížnosti se zakládají na událostech, které se staly po tomto datu.

96. Soud konstatuje, že v souladu s § 149 odst. 4 trestního řádu byl vrchní státní zástupce zjevně oprávněn napravit jakoukoli vadu původního zajišťovacího usnesení. Zajištění bankovních účtů ve stavu ke dni 25. a 27. dubna 2001 bylo zjevně v souladu se zákonem nejpozději od 28. listopadu 2001. Zbývá otázka, zda byl státní zástupce v rozhodnutí ze dne 28. listopadu 2001 také na základě českých předpisů oprávněn zajistit další finanční prostředky, které byly přijaty mezi 25. dubnem a 28. listopadem 2001.

97. V této souvislosti Soud připomíná, že má omezenou pravomoc přezkoumávat soulad s vnitrostátním právem a posuzuje pouze, zda vnitrostátní právo bylo použito zjevně nesprávně nebo k dosažení svévolných závěrů (viz *Beyeler proti Itálii* [velký senát], č. 33202/96, § 108, ECHR 2000-I).

98. Soud předně podotýká, že podle § 79a trestního řádu měl státní zástupce pravomoc rozhodnout o zajištění finančních prostředků v přípravném řízení. Dále pak odvolací instance, v tomto případě vyšší státní zástupce, rozhoduje o stížnostech na základě skutečností v době svého rozhodnutí, což znamená včetně nových skutečností nastalých od okamžiku vydání napadeného rozhodnutí, a má úplnou přezkumnou pravomoc. Za těchto okolností má Soud za

to, že skutečnost, že státní zástupce nevydal samostatné rozhodnutí ve vztahu k finančním prostředkům přijatým mezi 25. dubnem a 28. listopadem 2001, nýbrž zvolil cestu změny původního zajišťovacího usnesení dopsáním částek podle stavu ke dni vydání rozhodnutí, nečiní toto rozhodnutí svévolným ani nepředstavuje zjevně chybné použití vnitrostátního práva. Soud tedy není s to uzavřít, že zajištění prostředků stěžovatelské společnosti po 28. listopadu 2001, to jest po dni, ve kterém pražský vrchní zástupce změnil původní zajišťovací unesení, bylo v rozporu se zákonem.

99. Dále konstatuje, že jakýkoli zásah do majetkových práv musí sledovat legitimní cíl v obecném zájmu (viz *Immobiliare Saffi*, cit. výše, § 48). Napadené opatření bylo učiněno v kontextu trestního vyšetřování s podezřením, že zajištěné prostředky jsou výnosem z trestné činnosti obviněného jednatele. Cíl boje se zločinem je nepochybně v obecném zájmu ve smyslu článku 1 Protokolu č. 1 (viz *Denisova a Moiseyeva proti Rusku*, č. 16903/03, § 58, 1. dubna 2010).

100. Konečně Soud připomíná, že zásah musí zachovávat rovnováhu mezi obecným zájmem a požadavky ochrany základních práv jednotlivce. Potřeba dosažení této rovnováhy je vyjádřena v celé struktuře článku 1, a tudíž i v jeho druhém odstavci. Mezi použitými prostředky a sledovaným cílem musí existovat rozumný vztah přiměřenosti. Soud při rozhodování, zda byl tento požadavek splněn, uznává, že státy mají velkou míru uvážení jak při volbě prostředků donucení, tak při určení, zda jsou důsledky donucení v obecném zájmu ospravedlnitelné pro účely dosažení cíle příslušného zákona (viz např. *Immobiliare Saffi proti Itálii*, cit. výše; *Allan Jacobsson proti Švédsku* (č. 1), 25. října 1989, § 55, série A, č. 163, a *AGOSI proti Spojenému království*, 24. října 1986, § 52, série A, č. 108).

101. V případech s velkou mírou vlastního uvážení bude Soud respektovat názor orgánů členského státu ohledně toho, co je v obecném zájmu, ledaže tento názor bude zjevně bez rozumného základu (viz *Immobiliare Saffi*, cit. výše, § 49, a *Antonopoulou a ostatní proti Řecku*, č. 49000/06, § 57, 16. dubna 2009) nebo bude postrádat rozumný základ (viz „*Bulves*“ *AD proti Bulharsku*, č. 3991/03, § 63, 22. ledna 2009, a *National & Provincial Building Society, Leeds Permanent Building Society a Yorkshire Building Society proti Spojenému království*, 23. října 1997, § 80, Sbírka 1997-VII).

102. Stěžovatelská společnost tvrdí, že zajištění jejich bankovních účtů bylo nepřiměřené pro jeho nepřiměřenou dobu trvání.

103. Vláda tvrdí, že zásah byl nezbytný, jelikož existovalo důvodné podezření, že dotčené prostředky pocházely z trestné činnosti bývalého jednatele stěžovatelské společnosti a navzdory době trvání byl přiměřený s ohledem na význam dotčeného veřejného zájmu a velmi složitou povahu a rozsah vyšetřované trestné činnosti. Vláda dále tvrdí, že porušení by mělo být konstatováno pouze v případě, že řízení bylo zjevně svévolné nebo že doba trvání zajištění je zjevně nepřiměřená.

104. Soud konstatuje, že zásah měl původ v opatření přijatém orgány činnými v trestním řízení v souvislosti s vyšetřováním závažné trestné činnosti v oblasti celních a daňových úniků v rozsahu milionů eur. Podstata zásahu souvisí s průběžným posuzováním důvodného podezření, že zajištěné finanční prostředky pocházely z trestné činnosti. Vnitrostátní orgány jsou zjevně k posouzení těchto otázek v lepším postavení než Soud, neboť mají bezprostřední přístup k dostupným důkazům, zahrnujícím v předmětné věci tisíce stran listinných důkazů, stovky svědků a transakce několika společností včetně zahraničních a tzv. offshore společností. Ve vztahu k tak složitému vyšetřování je především na vnitrostátních orgánech, aby rozhodly, zda v zájmu účinného potírání tohoto druhu závažné a důkladně promyšlené trestné činnosti jsou nezbytná další vyšetřovací opatření, a pokud ano, pak jaká.

105. Soud je tedy toho názoru, že výše uvedené zásady obsažené v jeho judikatuře se na tento případ v plném rozsahu vztahují. Za daných okolností by měl mít stát široký prostor pro uvážení a Soud musí respektovat jeho názor na to, co je nezbytné v obecném zájmu, pokud tento názor není zjevně nerozumný. Úkolem Soudu proto není znovu v plném rozsahu zkoumat, zda byl zásah přiměřený, neboť analýzu přiměřenosti opatření provedly již samy vnitrostátní orgány, zejména Ústavní soud. Charakter a rozsah přezkumu prováděného Soudem tedy – s ohledem na jeho podpůrnou roli – spočívá v posouzení, zda zásah do majetkových práv stěžovatelské společnosti nebyl zjevně nepřiměřený. (viz *Benet Czech, spol. s r. o., proti České republice*, č. 31555/05, § 40, 21. říjen 2010).

106. Soud uvádí v tomto ohledu, že obviněný byl v rozhodnou dobu jednatelem stěžovatelské společnosti a ke spáchání trestného činu mělo dojít v rámci obchodní činnosti stěžovatelské společnosti. Nebylo tedy *prima facie* nepřiměřené, když státní zástupce měl za to, že bankovní účty stěžovatelské společnosti mohly obsahovat finanční prostředky z této činnosti, a to i v roce 2001. Vláda tvrdí, že dosavadní vyšetřování vede k závěru, že obviněný používal bankovní účty stěžovatelské společnosti k ukládání prostředků získaných jeho trestnou činností. S ohledem na vyjádření stran nemá Soud důvod se domnívat, že podezření orgánů činných v trestním řízení ohledně původu zajištěných prostředků bylo zjevně nepřiměřené.

107. Stěžovatelská společnost tvrdí, že od okamžiku, kdy celní úřady konstatovaly, že stěžovatelská společnost neměla žádný celní nebo daňový dluh, nebyl důvod pokračovat v zajištění. Podle Soudu nicméně rozhodnutí o zajištění výslovně uváděla, že prostředky byly zajištěny na základě podezření, že pocházejí z trestné činnosti bývalého jednatele a dalších osob, nikoli s cílem zajistit úhradu celního nebo daňového dluhu stěžovatelskou společností. K zajištění tedy došlo v rámci trestního řízení, a přetrvávající důvodnost zajištění proto měla být tvrzena pouze v tomto řízení. Žádné rozhodnutí správních orgánů ve věci dluhu stěžovatelské společnosti tak nebylo bezprostředně relevantní ve vztahu k otázce, zda prostředky pocházely z trestné činnosti bývalého jednatele stěžovatelské společnosti, a v žádném případě tato rozhodnutí orgány činné v trestním řízení nezavazovala. Soud má tedy za to, že rozhodnutí správních orgánů nemohla učinit zajištění *ipso facto* neodůvodněným.

108. Důvodné podezření z úvodu vyšetřování však nemůže odůvodňovat časově neomezený zásah do práv stěžovatelské společnosti. Soud souhlasí se stěžovatelskou společností, že následné vyšetřování musí být dostatečně pečlivé a rychlé tak, aby zásah trval pouze omezenou dobu. Je proto úkolem Soudu posoudit, zda s ohledem na postup orgánů činných v trestním řízení byla doba trvání zajištění, konkrétně čtyři roky a devět a půl měsíce (viz výše § 81), zjevně nepřiměřená.

109. Soud konstatuje, že podle vlády komplikovalo vyšetřování několik objektivních faktorů. Předně se podle vlády jednalo o povahu a rozsah tvrzené trestné činnosti, zahrnující celkem 809 transakcí dovozu feroslitin do České republiky. Vláda dále poukázala na objem důkazů, které musely orgány činné v trestním řízení zajistit a vyhodnotit, zejména přes 100 000 stran, čítajíc v to několik stovek kupních smluv, a na potřebu vyslechnout několik stovek svědků, včetně osob s neznámým pobytem. Nadto byla tvrzená trestná činnost páchána prostřednictvím více než deseti společností, z nichž některé byly zahraniční a tzv. offshore společnosti, a policie požádala o právní moc u příslušných úřadů šestnácti států.

110. Stěžovatelská společnost namítá, že orgány činné v trestním řízení neprokázaly při vyšetřování maximální pečlivost; vyšetřování bylo plné zbytečných průtahů. Stěžovatelka tvrdí, že část z výše zmíněného dokazování, včetně výsledků bezdomovců, nebyla nezbytná a byla irelevantní ve vztahu k obviněním obviněného jednatele.

111. Soud připomíná (viz výše § 105), že není jeho úkolem hodnotit, zda české orgány činné v trestním řízení vedly vyšetřování s maximální možnou pečlivostí, nýbrž pouze

posoudit, zda délka vyšetřování byla nepřiměřená natolik, že by nebyla slučitelná s článkem 1 Protokolu č. 1. Podobně není jeho úkolem posuzovat, zda část dokazování provedeného vnitrostátními orgány byla pro věc irelevantní, leda by nedostatek relevance byl zjevný.

112. V tomto ohledu je Soud přesvědčen, že rozsah vyšetřování byl vskutku značný. Jak vyplývá z výše uvedených informací, orgány činné v trestním řízení čelily údajné trestné činnosti, která byla velmi sofistikovaná a rozsáhlá. Existovalo podezření, že údajní pachatelé používali mezinárodní síť řady obchodních společností v několika státech k provádění finančních operací a ke krytí vlastních zločinů. Soud konstatuje, že tváří v tvář takové úrovni složitosti orgány činné v trestním řízení zdaleka nezůstaly pasivní, naopak zajistily rozsáhlé množství důkazů, vyslechly desítky svědků a oslovily řadu států s žádostmi o pomoc ve věci.

113. Soud nemůže učinit závěr, že výsledky bezdomovců byly pro věc zjevně irelevantní. Vláda tvrdí, že obviněný jim platil za uzavírání fingovaných kupních smluv. Soud akceptuje, že se orgány činné v trestním řízení mohly důvodně domnívat, že takto získaná svědectví byla pro účely prokázání viny obviněného významná.

114. Soud je téhož názoru ohledně tvrzení stěžovatelské společnosti, že orgánům činným v trestním řízení mělo k určení, zda zajištěné prostředky pocházejí trestné činnosti, stačit přezkoumání finančních dokumentů stěžovatelské společnosti. Soud připomíná, že přísluší primárně vnitrostátním orgánům zvolit nejlepší metodu vedení trestního vyšetřování. Jak upozornila vláda, objem listinných důkazů, které měly být vyhodnoceny, byl ohromný. Vláda dále namítá, že jádro tvrzené trestné činnosti spočívalo ve falšování účetních a celních dokumentů, a proto bylo nezbytné především ověřit pravost a platnost všech zabavených dokumentů a údajů v nich uvedených.

115. Soud dále poznamenává, že stěžovatelská společnost měla kdykoli k dispozici účinné prostředky nápravy, mimo jiné také přístup k soudům, u kterých mohla nadále trvající zajištění svých bankovních účtů napadnout. Projednávaná věc se tedy podstatně liší od výše citovaných případů *Immobiliare Saffi* nebo *Denisova a Moiseyeva*, v nichž Soud konstatoval porušení článku 1 Protokolu č. 1 mimo jiné z toho důvodu, že stěžovatelé neměli přístup k účinnému prostředku nápravy proti zásahu do svých majetkových práv (viz *Immobiliare Saffi*, cit. výše, § 56, a *Denisova a Moiseyeva*, cit. výše, § 64).

116. Proto s ohledem na složitost a rozsah vyšetřování a na to, že trestná činnost měla být páchána ve spojení s obchodní činností stěžovatelské společnosti, se Soud nedomnívá, že délka vyšetřování bývalého jednatele stěžovatelské společnosti, a tedy i zajištění prostředků stěžovatelské společnosti do 9. února 2006, byla zjevně nepřiměřená. Z těchto důvodů nelze považovat za zjevně nepřiměřený ani nález Ústavního soudu ze dne 9. února 2006, který konstatoval, že zásah byl ještě přiměřený.

117. Předcházející úvahy postačují k tomu, aby umožnily Soudu učinit závěr, že k porušení článku 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě nedošlo.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ÚMLUVY

118. Stěžovatelská společnost namítá na poli článku 6 odst. 1 Úmluvy, že (i) v řízení před Ústavním soudem jí byl odepřen přístup k některým listinným důkazům ve spisu, (ii) délka zajištění byla nepřiměřená, (iii) Ústavní soud chybně posoudil ústavní stížnosti společnosti a (iv) Ústavní soud jí nepostoupil vyjádření ostatních účastníků. Příslušná část článku 6 zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě ... projednána ... soudem ... který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích...“

119. Vláda s těmito tvrzeními nesouhlasí.

A. K přijatelnosti

1. Odepření přístupu k některým listinným důkazům ve spisu Ústavního soudu

120. Stěžovatelská společnost namítá, že jí nebyl umožněn přístup k listinám trestního spisu, které si Ústavní soud vyžádal v řízení ukončeném jeho rozhodnutím ze dne 11. března 2004 (sp. zn. II. ÚS 708/02) a ohledně kterých jí bylo sděleno, že do spisu Ústavního soudu může nahlédnout pouze její právní zástupce.

121. Vláda tvrdí, že jednatel stěžovatelské společnosti nahlédl do spisu dne 22. května 2003. Nadto si stěžovatelská společnost špatně vyložila poznámku obsaženou v dopisu Ústavního soudu ze dne 1. července 2003, že se spisem se mohl seznámit pouze její právní zástupce, dopis totiž obsahoval pouze obecnou poznámku ohledně povinného zastoupení advokátem v řízení před Ústavním soudem. Vláda dále tvrdí, že trestní spis neobsahoval vyjádření účastníků řízení a že trestní spis nebyl nikdy součástí spisu vedeného Ústavním soudem. Dokumenty, jejichž kopii si soud pořídil, byly volně k dispozici stěžovatelské společnosti, která se s nimi mohla seznámit přímo na Ústavním soudu; pouze tyto dokumenty byly citovány v části rozhodnutí věnované skutkovým okolnostem. Vláda dodává, že v každém případě stěžovatelská společnost mohla nahlédnout do zbytku trestního spisu vedeného orgány činnými v trestním řízení podle pravidel trestního řádu.

122. Soud připomíná, že právo na kontradiktorní řízení v zásadě znamená možnost účastníků trestního nebo civilního procesu seznámit se a vyjádřit se ke všem provedeným důkazům a vyjádřením předloženým, byť i nezávislým členem vnitrostátních právních služeb, s cílem ovlivnit rozhodnutí soudu (viz *Vermeulen proti Belgii*, 20. února 1996, § 33, *Sbírka* 1996-I).

123. Soud konstatuje, že do spisu vedeného Ústavním soudem byla založena a později v jeho rozhodnutí zmíněna pouze část trestního spisu. Rozhodnutí Ústavního soudu neodkazovalo na tu část trestního spisu, která byla vrácena vrchnímu státnímu zástupci, a nebylo na ní založeno.

124. Pokud jde o dokumenty, jejichž kopii si Ústavní soud pořídil a o které se opřel ve svém rozhodnutí, Soud předně uvádí, že neměly povahu vyjádření představujícího odůvodněné stanovisko k meritu ústavní stížnosti stěžovatelky a jejich cílem zjevně ani nebylo ovlivnit rozhodnutí Ústavního soudu tím, že by navrhovaly odmítnutí ústavní stížnosti (viz, *a contrario*, *Milatová a ostatní proti České republice*, č. 61811/00, § 65, *ESLP* 2005-V). Jednalo se objektivní důkazní materiál, který si vyžádal samotný Ústavní soud a který spočíval ve skutkových okolnostech případu a rozhodnutích orgánů obsahujících odůvodnění, proč byly prostředky stěžovatelské společnosti zajištěny a proč byly její žádosti o zrušení zajištění odmítnuty.

125. Soud konstatuje, že stěžovatelská společnost musela o těchto rozhodnutích vědět a musela je sama mít, jelikož se přímo týkaly zajištění prostředků stěžovatelské společnosti. Nelze tedy tvrdit, že by o těchto dokumentech nebyla informována nebo o nich nevěděla (viz *a contrario* *Nideröst-Huber proti Švýcarsku*, 18. února 1997, § 31, *Sbírka* 1997-I). Dále je zřejmé z dopisu Ústavního soudu ze dne 29. května 2003, že stěžovatelská společnost mohla bez dalšího do spisu Ústavního spisu nahlédnout, včetně dotčených dokumentů, a to kdykoli po dohodě termínu návštěvy s kanceláří soudu. Kromě toho Soud souhlasí s vládou, že zmínka Ústavního soudu o povinném zastoupení advokátem žádným způsobem neznamenala, že by do spisu byl oprávněn nahlédnout pouze advokát stěžovatelské společnosti.

126. Na základě těchto úvah Soud uzavírá, že v tomto ohledu k porušení práva stěžovatelské společnosti na spravedlivý proces ze strany Ústavního soudu zjevně nedošlo. Z

toho vyplývá, že tuto námitku je třeba odmítnout jako zjevně neopodstatněnou podle § 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy.

2. Délka zajištění

127. Soud se zabýval touto otázkou v rámci článku 1 Protokolu č. 1. S ohledem na výše uvedený závěr má Soud za to, že v rámci článku 6 Úmluvy nevzniká žádná další otázka.

3. Spravedlivost řízení před Ústavním soudem

128. Stěžovatelská společnost tvrdí, že Ústavní soud její ústavní stížnosti nesprávně posoudil. Soud připomíná, že mu nepřísluší rozhodovat o skutkových či právních omylech, kterých se měly údajně dopustit vnitrostátní soudy, leda v případě a v rozsahu, v jakém by tím mohlo dojít k porušení práv a svobod zaručených Úmluvou (viz *García Ruiz proti Španělsku* [velký senát], č. 30544/96, § 28, ESLP 1999-I). Rozhodnutí Ústavního soudu se nejeví jako svévolná nebo zjevně nepřiměřená.

129. Z toho vyplývá, že tuto námitku je třeba odmítnout jako zjevně neopodstatněnou podle § 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy.

4. Nepostoupení vyjádření ostatních účastníků Ústavním soudem stěžovatelské společnosti

130. Soud připomíná, že běh šestiměsíční lhůty stanovené článkem 35 odst. 1 Úmluvy je obecně přerušen prvním dopisem stěžovatele, sdělujícím úmysl podat stížnost a obsahujícím určitý náznak povahy uplatněných námitek. Pokud jde o námitky nezmíněné v takové počáteční žádosti, běh šestiměsíční lhůty se přerušuje teprve v okamžiku, kdy je námitka poprvé předložena orgánu Úmluvy. Pouhá skutečnost, že se stěžovatel odvolával na článek 6, nepostačuje k tomu, aby představovala předložení všech pozdějších námitek vznesených v rámci tohoto ustanovení (viz *Allan proti Spojenému království* (rozh.), č. 48539/99, 28. srpna 2001).

131. V předmětné věci příslušná část prvního formuláře stížnosti ze dne 16. září 2004 (stížnost č. 33908/04), ve kterém stěžovatelská společnost poprvé formulovala svoje námitky, zní: „Stěžovatelská společnost dále namítá porušení svého práva na spravedlivý proces podle článku 6 Úmluvy rovněž v řízení před Ústavním soudem, jelikož jí byl odepřen přístup ke spisu, který si Ústavní soud sám vyžádal od vrchního státního zástupce“. Vzhledem k tomu, že vrchní státní zástupce v daném řízení před Ústavním soudem nepředložil vyjádření, tato námitka zjevně poukazovala výlučně na údajné odepření přístupu k trestnímu spisu, který si Ústavní soud vyžádal od vrchního státního zástupce (viz výše § 120). Uvedený text byl reprodukován slovo od slova v následných formulářích stížnosti (stížnosti č. 7937/05, 25249/05 a 29402/05) s dodatečným odkazem na první řízení před Ústavním soudem (sp. zn. II. ÚS 708/02), zjevně se tedy týkaly údajného odepření přístupu k trestnímu spisu. S ohledem na uvedené znění námitek Soud konstatuje, že tato podání nelze kvalifikovat jako jasnou formulaci, jak požaduje článek 47 odst. 1 písm. e) jednacího řádu Soudu (viz *Eule v. Germany* (rozh.), č. 781/06, ESLP 10. března 2009), tvrzeného porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces v důsledku nepostoupení vyjádření protistran. Původní námitky, předložené Soudu ve lhůtě šesti měsíců, tedy neobsahují žádnou zmínku, výslovnou nebo skrytou, ohledně tvrzené skutečnosti, že Ústavní soud nepostoupil stěžovatelské společnosti vyjádření ostatních účastníků.

132. Soud konstatuje, že se stěžovatelská společnost ve svém podání ze dne 22. března 2010 snažila argumentovat v tom smyslu, že předmětná námitka je pouhým rozvedením námitek vznesených v původních formulářích stížnosti. Soud připomíná, že pokud by nová

námítka mohla být považována za určitý aspekt kterékoli z počátečních námitek, byla by považována za podanou včas (viz *Paroisse Greco Catholique Sâmbata Bihor proti Rumunsku* (rozh.), č. 48107/99, 25. května 2004). S ohledem na výše uvedené má nicméně Soud za to, že toto byla zcela odlišná námitka, oddělená od námitek zahrnutých do původních stížností.

133. V důsledku toho Soud konstatuje, že tato námitka ve věci stížností č. 33908/04, 7937/05, 25249/05 a 29402/05 byla vznesena po lhůtě a musí být v souladu s článkem 35 odst. 1 Úmluvy odmítnuta.

134. Naproti tomu stížnost č. 33571/06 jednoznačně obsahovala námitku, že Ústavní soud nepostoupil stěžovatelské společnosti vyjádření vrchního státního zástupce ze dne 20. ledna 2006. Tato námitka tedy byla vznesena včas.

135. Soud musí nejdříve odlišit tuto námitku od věci *Holub proti České republice* (rozh.), č. 24880/05, 14. prosinec 2010, v níž prohlásil obdobnou námitku za nepřijatelnou s odůvodněním, že stěžovatel neutrpěl podstatnou újmu ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. b) Úmluvy. V projednávané věci obsahovalo vyjádření vrchního státního zástupce nové skutečnosti, které nebyly obsaženy v jeho napadeném rozhodnutí. Na toto vyjádření navíc Ústavní soud ve svém odůvodnění odkázal. Za těchto okolností nemůže Soud dojít k závěru, že stěžovatelka neutrpěla při výkonu svého práva na kontradiktorní řízení před Ústavním soudem „podstatnou újmu“.

136. Soud konstatuje, že tato námitka není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Soud dále neshledal žádný jiný důvod nepřijatelnosti této námítky. Musí být tedy prohlášena za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

137. Stěžovatelská společnost namítá ve stížnosti č. 33571/06, že Ústavní soud porušil její právo na spravedlivý proces tím, že jí nepostoupil vyjádření vrchního státního zástupce ze dne 20. ledna 2006, které si soud sám vyžádal a které bylo klíčové pro jeho rozhodnutí. Podle mínění stěžovatelské společnosti byly informace poskytnuté vrchním státním zástupcem nepravdivé a všem orgánům bylo zřejmé, že vyšetřování nemohlo skončit v polovině roku 2006.

138. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí a namítá, že výklad práva na kontradiktorní řízení před nejvyššími vnitrostátními soudy, podaný Soudem, byl v některých případech příliš formalistický a že by Soud měl spíše potvrdit flexibilnější postoj přijatý ve věci *Verdú Verdú proti Španělsku*, č. 43432/02, 15. února 2007. Vláda dále tvrdí, že příliš striktní a formalistické pravidlo požadující postoupení všech vyjádření by mělo negativní dopad na praktické fungování nejvyšších soudů, jakým je např. Ústavní soud. Vláda dodává, že povaha vyjádření vrchního státního zástupce ze dne 20. ledna 2006 byla taková, že informace v něm obsažené nebyly a nemohly být mezi stranami sporné, a stěžovatelská společnost tedy nebyla v pozici tyto informace rozumně zpochybnit.

139. Soud ze své ustálené judikatury připomíná, že pojem spravedlivého procesu zahrnuje také právo na kontradiktorní řízení, podle kterého účastníci musí mít příležitost nejen předložit každý důkaz nutný k tomu, aby obhájili své nároky, ale také musí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu, a musí mít možnost se k nim vyjádřit (viz *Krémář proti České republice*, č. 35376/97, § 40, 3. březen 2000). V sázce je zde obzvláště důvěra účastníků ve fungování spravedlnosti, zakládající se mimo jiné na vědomí, že dostali příležitost vyjádřit svoje stanoviska ke každému dokumentu ve spisu (viz *Nideröst-Huber*, cit. výše, § 29).

140. Soud konstatuje, že ve věci *Verdú Verdú*, cit. výše, zdánlivě přijal méně striktní přístup, když posuzoval, zda odpověď stěžovatele mohla mít nějaký vliv na napadené

rozhodnutí (§ 27-28). Soud však v první řadě poukazuje na zvláštní okolnosti uvedené věci a výslovnou zmínku o těchto zvláštních okolnostech v uvedené věci (viz *Verdú Verdú*, cit. výše, § 28). Soud dále konstatuje, že ve svých následných rozhodnutích potvrdil svou ustálenou judikaturu zmíněnou výše (viz např. *Feliciano Bichão proti Portugalsku*, č. 40225/04, 20. listopadu 2007; *Vokoun proti České republice*, č. 20728/05, § 29, 3. července 2008; a *Salduz proti Turecku* [velký senát], č. 36391/02, § 67, 27. listopadu 2008).

141. Soud nemůže akceptovat námitku vlády, že příliš striktní výklad daného pravidla by se mohl protivit zásadě hospodárnosti řízení a že by nepřiměřeně zatížil fungování Ústavního soudu. V této konkrétní souvislosti právo na kontradiktorní řízení nevyžaduje nic jiného, než aby účastníci měli příležitost seznámit se se všemi předloženými vyjádřeními a vyjádřit se k nim, s cílem ovlivnit rozhodnutí soudu. Prakticky se jedná pouze o to postoupit vyjádření jedné strany druhé straně a stanovení lhůty pro případné připomínky. Jedná se o prostý administrativní úkon, který prodlouží řízení nanejvýš o několik týdnů. V této souvislosti Soud připomíná, že povinnost dokončit proces v přiměřené době nelze vykládat způsobem porušujícím jiná procesní práva podle článku 6 Úmluvy.

142. Ve vztahu ke skutkovým okolnostem předmětné věci Soud předně konstatuje, že dotčené vyjádření obsahovalo informace o délce vyšetřování, a mělo tedy bezprostřední vztah k důvodům ústavní stížnosti, totiž přiměřenosti zajištění prostředků stěžovatelské společnosti. Informace předložené vrchním státním zástupcem měly za cíl ovlivnit rozhodnutí Ústavního soudu poskytnutím ujištění o tom, že vyšetřování bude brzy uzavřeno, a v důsledku toho i ukončeno zajištění prostředků, což bylo rozhodujícím prvkem analýzy přiměřenosti. Ústavní soud výslovně považoval ujištění vrchního státního zástupce za důležité pro své rozhodnutí. S ohledem na povahu otázek, o kterých Ústavní soud rozhodoval, je proto zřejmé, že stěžovatelka měla legitimní zájem na tom, aby obdržela kopii vyjádření vrchního státního zástupce.

143. Tato informace nebyla dle mínění Soudu nespornou skutečností, kterou stěžovatelská společnost nemohla zpochybnit. Naopak se jednalo o prognózu vyslovenou vrchním státním zástupcem, přičemž prognózy jsou z povahy věci zpochybnitelné. Soudu nepřísluší spekulovat, zda stěžovatelská společnost disponovala informacemi nebo důkazy, které mohly přesvědčivě vyvrátit takovou prognózu a Ústavní soud nakonec přesvědčit. Stěžovatelská společnost měla nicméně dostat příležitost přednést svoje argumenty, proč podle ní nebyla taková prognóza přiměřená.

144. Vláda dále tvrdí, že stěžovatelská společnost nereagovala na předchozí vyjádření vrchního státního zástupce, které jí bylo předáno v září 2005, a proto bylo těžké pochopit, proč by měla nějaké pádné důvody vyjádřit se k následnému vyjádření obsahujícímu zhruba stejné informace. Soud nicméně konstatuje, že vyjádření ze září 2005 neobsahovalo informaci o předpokládané době uzavření vyšetřování. Kromě toho nezůstala stěžovatelská společnost k uvedenému vyjádření zcela pasivní, nýbrž v reakci na něj předložila dopis Ministerstva financí. Nelze tedy dovozovat, že by si stěžovatelská společnost přála vzdát se svého práva být informována o vyjádřeních ostatních účastníků řízení před Ústavním soudem.

145. Vláda konečně poukazuje na stručný, jednostránkový rozsah vyjádření. Soud má nicméně za to, že samotný rozsah stanoviska je v tomto ohledu nepodstatný (viz *Nideröst-Huber*, cit. výše, § 26).

146. Soud tedy konstatuje, že v předmětné věci bylo k dodržení práva na spravedlivý proces, jak ho zaručuje článek 6 odst. 1, nezbytné, aby stěžovatelská společnost dostala příležitost vyjádřit se k listinnému důkazu podanému dne 20. ledna 2006 na žádost Ústavního soudu vrchním státním zástupcem. K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

V. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

147. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

148. Jako náhradu majetkové škody stěžovatelská společnost požaduje částku 32 968 038,85 Kč, 67 004,85 amerických dolarů, 124 274,99 €, 6 821,69 britských liber a 170 425,61 korun slovenských jako úroky z prodlení a částku 38 740 000 Kč z důvodu ztráty zisku. Pokud jde o náhradu nemajetkové újmy, požaduje stěžovatelská společnost částku 50 000 000 Kč souhrnně za poškození dobrého jména a za ztrátu trhu, obchodních kontaktů a zaměstnanců.

149. Vláda uvádí, že neexistuje žádná příčinná souvislost mezi škodou, kterou měla stěžovatelka utrpět, a tvrzenými porušeními Úmluvy, a má za to, že konstatování porušení Úmluvy by bylo dostatečným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu, kterou stěžovatelka mohla utrpět.

150. Soud konstatuje, že mezi zjištěným porušením Úmluvy a požadavkem stěžovatelské společnosti na náhradu majetkové a nemajetkové újmy zjevně není příčinná souvislost. Soud zejména nemůže spekulovat o tom, jaký by byl výsledek řízení před Ústavním soudem, pokud by řízení probíhalo v souladu s článkem 6 odst. 1 Úmluvy (viz *Milatová a ostatní proti České republice*, č. 61811/00, § 70, ESLP 2005-V).

151. Soud proto zamítá požadavek na náhradu majetkové újmy a domnívá se, že ke spravedlivému zadostiučinění za případnou nemajetkovou újmu, kterou stěžovatelka mohla utrpět, postačuje jím konstatované porušení Úmluvy.

B. Náklady řízení

152. Stěžovatelská společnost dále požaduje částku 39 661 843,42 Kč jako náhradu nákladů řízení. Stěžovatelská společnost nespécifikovala náklady řízení, které jí vznikly před vnitrostátními soudy a které v řízení před tímto Soudem. Z předložených dokladů vyplývá, že náklady řízení před Soudem, které se konkrétně týkaly stížnosti č. 33571/06, představují částku 30 257,70 Kč za právní zastoupení a poštovné za období do konce roku 2007.

153. Vláda tvrdí, že velkou část položek nákladů uplatňovaných stěžovatelskou společností nelze považovat za nezbytné a přiměřené náklady vzniklé v souvislosti s tvrzenými porušeními Úmluvy a že částka požadovaná za právní zastoupení se jeví jako přemrštěná. Vláda se domnívá, že Soud by měl přiznat v tomto bodě pouze přiměřenou částku.

154. Podle judikatury Soudu může stěžovatel obdržet náhradu nákladů řízení pouze v rozsahu odpovídajícím jejich skutečnému vynaložení, nezbytnosti a přiměřenosti jejich výše. Pokud jde o náklady řízení požadované v projednávané věci v souvislosti s vnitrostátním řízením, má Soud za to, že nebyly vynaloženy za účelem zabránění konstatovanému porušení Úmluvy nebo odstranění důsledků takového porušení. Proto v této části žádost odmítá. Vzhledem k tomu, že stěžovatelce vznikly další náklady ve spojení s touto stížností po roce 2007, považuje Soud za přiměřené přiznat stěžovatelce částku 1 500 € jako náhradu nákladů řízení před Soudem.

C. Úrok z prodlení

155. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *rozhoduje* o spojení stížností;
2. *prohlašuje* námitky týkající se zajištění bankovních účtů stěžovatelské společnosti za přijatelné a ostatní námitky ve vztahu k článku 1 Protokolu č. 1 za nepřijatelné;
3. *prohlašuje* námitku týkající se práva na kontradiktorní řízení před Ústavním soudem ve věci č. 33571/06 za přijatelnou a ostatní námitky ve vztahu k článku 6 za nepřijatelné;
4. *rozhoduje*, že nedošlo k porušení článku 1 Protokolu č. 1;
5. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 Úmluvy ve věci č. 33571/06;
6. *rozhoduje*, že závěr o porušení Úmluvy poskytuje sám o sobě dostatečné spravedlivé zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která stěžovatelské společnosti vznikla;
7. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovatelské společnosti zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, částku 1 500 € (tisíc pět set eur) z titulu náhrady nákladů řízení a dále případnou částku daně; tato částka bude převedena na české koruny podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
8. *zamítá* v ostatním návrh stěžovatelky na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 24. února 2011 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Claudia Westerdiek
tajemnice

Dean Spielmann
předseda